

ЧУДНИЯТЪ ДѢЛО

V.

Захвърлиха ни после въ една барака, край пжтя. Тамъ прекарахме цѣли две години. Забравиха ни. Никой не се сѣщаше за насъ — старитѣ чинове. А презъ това време ние слушахме разговоритѣ на ученицитѣ, на учителитѣ и на гражданитѣ, когато минаваха край училището. И чувахме често, често да споменаватъ името на учителъ Милко. Всички говорѣха за него. Говорѣха ученицитѣ, говорѣха и учителитѣ. Тѣ започнаха лека, поллека да четатъ новитѣ книги и списания, които четѣше той, и по тѣхъ почнаха да учатъ ученицитѣ.

Азъ разбрахъ отъ тѣхнитѣ разговори, отъ разговоритѣ на гражданитѣ, че сега всички обичаха учителъ Милко. И много ме учуди това нѣщо тогава, но отпосле разбрахъ, че хората оценяватъ винаги късно своитѣ умни, скромни и работливи синове... Оценяватъ ги чакъ когато ги загубятъ...

Учителитѣ писаха на Милко, че съжбяляватъ за всички недоразумения и го молѣха да се върне учителъ въ града.

Гражданитѣ избраха за училищенъ настоятелъ стария учителъ Ненко, та дано той доведе Милко.

А той учеше децата въ далечното село и не се върна въ града презъ тия две години.

Настъпи нова учебна година. Изъ града се прѣсна мѣлвата, че учителъ Милко ще дойде. Всички се радваха, всички се готвѣха да го посрещнатъ. А неговитѣ ученици треперѣха отъ радостъ!

Единъ день училищниятъ дворъ се изпълни съ ученици, учители, жени и мъже. Отъ разговоритѣ имъ разбрахме, че е дошелъ Милко и иде да види училището.

Дойде той заедно съ учителя си Ненко. Дойде, обиколи всички стаи въ училището, радва се много и започна да си взема сбогомъ. Всички се смаяха. Тѣ го молѣха да остане учителъ въ града. А той поиска да го изслу-